

وضعیت دفن زباله در شهرهای بزرگ و تجربه‌های دنیا را بررسی کرده‌ایم

مدیریت پسماند به سبک ماقبل تاریخ

ابوالقاسم رحمانی
دبیر گروه جامعه

تفکیک زباله را شاید بتوان به‌عنوان شاه کلید و کلیدواژه اصلی مواجهه با مساله مدیریت پسماند نام برد. تفکیک

زباله‌های تر از خشک متاسفانه در ایران بیش از آنکه امری عملیاتی باشد، امری فرمالیته و شعاری است؛ هم در فرهنگ‌سازی و تبلیغ و هم در اجرا و تقیدنسبت به آن. برای مثال کمی برنامه‌های تلویزیونی (تلویزیون به‌منابه رسانه ملی دارای اثرگذاری حداکثری) را در ذهن تان مرور کنید. همه تبلیغ‌های موسسات کنگوری و دوغ و سس و رب و...

را فراموش کنید یا حداقل سعی کنید مرور نکنید، آیا چیزی در آموزش تفکیک زباله به ذهن تان می‌رسد جز برنامه دستپخت و مساله تفکیک زباله شرکت کنندگان (آن هم با شرط امتیاز و...) چیز دیگری دیده یا شنیده‌اید؟ احتمالا خیر! این را هم بنویسم که مرحله تفکیک فرسخ‌ها جلوتر از مرحله فرهنگ‌سازی در ارتباط با این است که زباله‌ها را

داخل سطل زباله بریزیم و از شیشه اتومبیل در جاده‌ها پرت نکنیم و در جوی و رود و کوه و کویر نریزیم، پس صحبت از مرحله‌های قبلی را فعلا فراموش کنید، هرچند لازم باشد. چرا؟ از مساله زباله‌ها و انباشت و مدیریت آن حرف می‌زنیم؟ کافی است تلفن همراه خود را بردارید و نام چهاردانگه ساری را جست‌وجو کنید. کافی است موضوع بوی بد

موجود در اطراف فرودگاه بین‌المللی امام خمینی (ره) را جست‌وجو کنید، اسم آزادکوه را بنویسید و درمورد معضل زباله در استان‌های ایران مطالبی را از چشم بگذرانید. آن وقت متوجه می‌شوید مساله زباله در ایران و چگونگی مدیریت و مواجهه با آن قدمتی طولانی‌تر از آن چیزی دارد که فکرش را کنید.

اروپا، ایران، مازندران!

چند وقت پیش مطلبی می‌خواندم از درآمد‌های هنگفت کشورهای اروپایی و آمریکایی با صادرات زباله در شکل‌ها و انواع گوناگون. از همان چند وقت پیش کمتر روزی بود که خبری از معضل مدیریت و کنترل زباله در کشور نخوانده باشم، از صحبت‌های عجیب عیسی کلانتری، رئیس سازمان حفاظت محیط‌زیست که گفت: «هیچ رودخانه‌ای در شمال کشور حتی سفیدرود نداریم که موجودزنده داشته باشد، زیرا پسماندهای زباله‌ها شیرابهایی را وارد رودخانه‌ها کرده که موجود زنده را از بین برده است.» تا تجمع مردم چهاردانگه شهر ساری مرکز مازندران که به انباشت نامناسب و خطرناک زباله طی سالیان متمادی در این منطقه و مشکلات و مصائب جدی که برای اینجا ایجاد کرده بود، اعتراض داشتند و کفن‌پوش با شعار و تجمع این اعتراض را رسانه‌ای کردند. از اینجا، از تهران و مازندران تا اروپا در مدیریت زباله هم فاصله زیادی است؛ فاصله‌ای که برای کم‌شدن و بهبود وضعیت آن راه سختی پیش‌رو نداریم، البته اگر غرض بهبود اوضاع

باشد و آن چیزهایی که در ارتباط با مافیای زباله و سود هنگفت این حوزه برای این مافیا شنیده‌ایم، درست نباشد. پس همانطور که نوشتیم، مساله زباله محدود به مازندران و چهاردانگه و اعتراض و تجمع آنها نیست، این فقط بهانه‌ای بود برای انبوهی از مشکلات ایجادشده در حوزه مدیریت پسماند که اطلاع از آن کار سختی هم نیست. تهران، مازندران، استان‌های شمالی، غربی، شرقی و جنوبی، همه با معضل زباله و مدیریت آن درگیر هستند و هنوز به راه‌حل واحدی برای مواجهه با آن نرسیده‌اند. زباله‌ها را بسوزانند، زباله‌ها را دفن کنند، زباله‌ها را بازیافت کنند و به چرخه تولید بازگردانند، زباله‌ها را کمپوست کنند و در کشاورزی از آن بهره‌برداری کنند و زباله‌ها را به دست کودکان و افراد زباله‌گرد تفکیک کنند و بفروشدند و سود ببرند؛ اینها راهکارهایی است که خوب‌هایش آن طور که باید عملی نشده و بد‌هایش همین حالا هم خیلی جدی در حال اجراست.

تولید پسماند در ایران

براساس آمار ارائه‌شده از سوی نهادهای متولی، در ایران حدود ۷۰درصدپسماندهای تولیدشده(تر و ۳۰درصدمابقی «خشک» هستند. درست‌برعکس کشورهای اروپایی که این‌نسبت در آنها کاملاًبرعکس است. در ایران روزانه حدود۵۸هزار تن پسماند عادی، ۴۰۰ تن پسماند بیمارستانی و ۹هزار تن پسماند ویژه صنعتی تولید می‌شود. از ۵۸هزار تن پسماند عادی تولیدی در ایران تنها ۲۰درصد آن بازیافت می‌شود که البته هم آمار آن در استان‌های مختلف متفاوت است و هم برخی کارشناسان این عدد را کمتر از اینها می‌دانند و معتقدند بخشی از آن هم توسط زباله‌گردها صورت می‌گیرد. ۷۶۹درصد وزنی پسماندها در کلانشهرهای ایران که حدود ۱۰هزار و ۷۰۰ تن در روز است، دفن می‌شوند و مقدار قابل توجهی گاز گلخانه‌ای تولید می‌کنند. روزانه بیش از ۴۰۰ میلیون تومان تنها برای جمع‌آوری و حمل‌ونقل ۵۰هزار تن زباله‌شهری و روستایی در کشور هزینه می‌شود.

عادی

پسماند مناطق شهری و روستایی و میزان تفکیک از مبدا				
مدیریت پسماند	جمعیت (نفر)	مقدار (تن/روز)	سرنه (g/e)	تفکیک از مبدا (درصد)
شهری	۵۴۰۰۰۰۰۰	۳۸۶۳۰	۷۱۰	۱۳
روستایی	۲۳۰۰۰۰۰۰	۱۱۰۰۰	۴۷۰	۴
کلانشهرها	۱۹۴۱۵۸۸۷	۱۵۴۴۲	۸۰۰	۸/۶
استان‌های ساحلی شمالی	۷۳۸۶۳۱۰	۵۳۹۱	۷۲۹	۵/۳

ماخذ: سازمان حفاظت محیط‌زیست، ۱۳۹۷.

بیمارستانی

وضعیت مدیریت پسماندهای پزشکی براساس محل تولید		
محل تولید	تعداد	درصد انطباق نحوه مدیریت با ضوابط موجود
بیمارستان	۸۹۰	۸۱
سایر مراکز درمانی	۳۷۸۳۹	۵۵

ماخذ: سازمان حفاظت محیط‌زیست، ۱۳۹۷.

براساس آخرین گزارش‌ها که مربوط به سال ۹۵ است، میزان پسماندهای عفونی، تیز و برنده و شیمیایی حدود ۳۰۰ تن در روز برآورد شده است.

پسماندهای کشاورزی، صنعتی، ویژه الکترونیکی و الکتریکی

براساس آمار سازمان حفاظت محیط‌زیست، سالیانه حدود ۱۷۰ میلیون تن پسماند کشاورزی در کشور تولید می‌شود. متوسط تولید پسماند صنعتی جامد هم ۲۲ میلیون تن در سال است. تولید پسماندهای ویژه براساس آمار سازمان حفاظت محیط‌زیست در سال ۹۷ چیزی حدود هشت‌میلیون تن در سال برآورد شده است. مضاف بر اینها، براساس برآورد انجام‌شده برای سال ۱۴۰۰ در ارتباط با تولید پسماندهای الکتریکی و الکترونیکی می‌توان به جدول زیر اشاره کرد.

نوع پسماند	پیش‌بینی تعداد از رده خارج شده‌ها در سال ۱۴۰۰	وزن
گوشی تلفن همراه	بیش از ۳۷ میلیون دستگاه	۴۳۰۰ تن
کامپیوتر رومیزی	۱۲ میلیون و ۸۰۰ هزار دستگاه	-
کامپیوتر قابل حمل	۲ میلیون و ۲۰۰ هزار دستگاه	۶۵۰۰ تن
تلویزیون و مانیتور	۵ میلیون و ۴۰۰ هزار دستگاه	۸۹۰۰۰ تن

ماخذ: سازمان حفاظت محیط‌زیست، ۱۳۹۷.

نمی‌توانیم به یکباره دفن زباله در آزادکوه را تعطیل کنیم

این عضو ششورا در پاسخ به این سوال که ۱۸ ماه زمان زیادی برای کار پژوهشی است و اجرای آن هم زمان زیادی لازم دارد و تا آن موقع مردم باید با این وضعیت نامناسب بوی نامطبوع زباله‌ها (شبه بوی آزادکوه) و... چه کنند؟ گفت: «با نظارتی که انجام می‌شود، سعی می‌شود کار سریع‌تر انجام شود. آزادکوه اکنون به مکانی تبدیل شده که زباله‌های خانگی در آن دفن می‌شوند و باقی زباله‌های ساختمانی در آبعلی دفن می‌شوند. ما سعی کردیم بر این مساله نظارت داشته باشیم تا اصولی‌تر کار انجام شود و تلاش شده زباله‌های خشک از زباله‌های تر جداسازی شوند و پیمانکارانی که مسئولیت جمع‌آوری زباله‌های خشک و زباله‌های تر را دارند، از هم تفکیک شده‌اند و با توجه به اینکه قراردادهای این پیمانکاران هم تغییر کرده است، بسیار مصمم‌تر هستند که زباله‌ها با یکدیگر اختلاط نداشته باشند تا بتوانند وزن بیشتری از زباله‌های خشک داشته باشند که درآمد بیشتری هم برای آنان خواهد داشت. در کنار این موضوع تلاش کردیم در انتخاب پیمانکاران بازیگری داشته باشیم تا بتوانیم پیمانکارانی را که دارای توانایی، تجربه و تجهیزات هستند، انتخاب کنیم و در مناقصات شرکت دهیم تا این مساله منوئیل یک عده و گروه خاصی نباشد و هرکس دارای تجربه و امکانات است بتواند در آن شرکت کند.»

اراده‌ای برای اجرای قانون پسماند نیست

محمد حقانی عضو سابق شورای شهر تهران درباره نحوه اجرای قانون پسماند به «فرهیختگان» گفت: «نحوه برخورد با معضل پسماند در شمال کشور با تهران متفاوت است؛ چرا که شمال کشور منطقه‌ای مرطوب و شرعی و پرباران و تهران منطقه‌ای نیمه‌خشک است، اما عدم اجرای قانون پسماند و آیین‌نامه اجرایی که از سال ۸۳ تاکنون معطل مانده را می‌توان وجه‌اشتراک همه مناطق کشور در معضل پسماند دانست. کمتر شهرستان، شهر و کلانشهری عزم و اراده‌ای برای اجرای این قانون داشت و تا جایی که من اطلاع دارم این مساله تنها در کرمانشاه به حد مطلوب و تا حدی هم در اصفهان اجرایی و در باقی شهرها همچون تهران و شهرهای شمالی کمتر انجام شده است. در قانون جامع مدیریت پسماند بر مشارکت مردم تأکید شده‌است که در این اصل بیشتر به این مساله توجه می‌شود که اصل تفکیک زباله از مبدا باید صورت بگیرد. پیش از دهه ۸۰ مخازن زباله را جمع‌آوری کرده و اعلام می‌کردیم مردم زباله‌های خود را ساعت ۹ شب بیرون بگذارند. اکنون حداقل ۸۰ تا ۹۰ هزار مخزن زباله در شهر تهران داریم که هزینه بالایی را به مدیریت شهری تحمیل می‌کنند. اکثریت مردم از این مخازن زباله با توجه به اثرات سوء زیست‌محیطی که دارند در کنار بوی بدی که در طول روز از آنان به‌خصوص در بهار و تابستان متصاعد می‌شود، ناراضی هستند. این مخازن در اوایل دهه هشتاد یعنی حدود سال ۸۴ تا ۸۵ تعبیه شد و سطل‌های کوچکی که در پیاده‌روها برای رهگذران گذاشته شده بود، حذف شد.» این عضو سابق شورای شهر تهران به تشریح انواع پسماند پرداخت و تأکید کرد: «پسماند خانگی و اداری اصل قضیه موردبحث ماست و ما هر روز ۷ تا ۶ هزار تن زباله در شهر تهران تولید می‌کنیم. کمترین اقدام ما در حوزه مدیریت پسماند می‌تواند آموزش باشد، به این شیوه که پسماندهای خشک و تر را به صورت تفکیک‌شده از مردم تحویل بگیریم. این آموزش باید محله به محله و از در خانه‌ها انجام شود. شورایی‌ها، مدارس و مکان‌های فرهنگی و آموزشی می‌توانند نقش بسیاری در این مساله ایفا کنند. من با اتکا به تجربه به ۵۰ ساله در مدیریت شهری می‌گویم که این آموزش بسیار سازنده و قابل اجراست.»

جامعه

شنبه ۱۳ مهر ۱۳۹۸ شماره ۲۸۷۷

۱۶

صاحب‌امتیاز: دانشگاه آزاد اسلامی-**مدیر مسئول:** محمدامین ایمانچانی
دفتر مدیر مسئول: ۰۲۱-۶۶۳۴۸۰۱۶ - **تحریریه:** ۰۱۸۲-۶۶۷۶۱۰۸ - **فکس:** ۰۵۰۱-۶۶۷۶۱۰۸۲
۰۴۷-۶۶۷۶۱۰۸ - روابط عمومی: ۰۲۱۷۶۱۰۴۹۹ - **سازمان آگهی‌ها:** ۰۸۱۰۴۱۰۶۳۴۸
چاپ: سازمان چاپ دانشگاه آزاد اسلامی - **توزیع فرهیختگان:** ۰۱۲-۶۶۳۴۸۰۱۱
نشانی: خیابان حافظ، بعد از پل دوم حافظ، روبه‌روی ساختمان بورس، ساختمان فرهیختگان، طبقه سوم

نگاه حقوقی به ماجرای مدیریت پسماند در ایران

بندهای «ث»، «ز» و «ص» قانون برنامه ششم توسعه و قانون جامع مدیریت پسماند مصوب ۱۳۸۳ قوانین مرتبط با مدیریت پسماند در ایران هستند. در قانون جامع مدیریت پسماند از یک‌سو تعریف جامعی از پسماند عنوان و از سوی دیگر نهادهای مسئول و متولی حوزه پسماند معرفی شدند و براساس آن به مواد جامد، مایع و گاز (غیر از فاضلاب) که مستقیم یا غیرمستقیم محصول فعالیت انسان بوده باشد و از نظر تولیدکننده زائد باشد، پسماند می‌گویند که به پنج دسته هم تقسیم می‌شود؛ پسماندهای عادی (زباله‌های خانگی و نخاله‌های ساختمانی، پزشکی یا بیمارستانی، ویژه (پسماندهایی که به دلیل بالا بودن حداقل یکی از موارد خطرناک مثل سمی بودن، بیماری‌زایی، انفجار و اشتعال، خوردگی و مشابه آن و آن دسته از پسماندهای بیمارستانی، عادی و صنعتی و کشاورزی به مراقبت ویژه نیاز دارند)، کشاورزی (فضولات، لاشه حیوانات، محصولات کشاورزی فاسد و غیرقابل مصرف) و صنعتی (براده‌ها، سرریزها و اجنب‌های صنعتی و...).

امان از مافیا

درویش در پاسخ به این سوال که حالا چرا در ایران این کار را انجام نمی‌دهند؟ گفت: «همیشه بهانه‌شان این است که ما بودجه لازم برای کمپوست و... نداریم، من با مدیرکل دفتر پسماند سازمان شهرداری‌های وزارت کشور صحبت کردم، ایشان می‌گفت در کل تاریخ ایجاد این دفتر، یعنی این سی، چهل سال کل بودجه‌ای که گرفتیم به ۱۶۰ میلیارد تومان نرسیده است، در صورتی که کل بودجه‌ای که نیاز است تا ما بتوانیم این مشکل را حل کنیم، تصفیه‌خانه برنیم، تفکیک زباله از مبدا ایجاد کنیم و... چیزی حدود ۳۰ هزار میلیارد تومان است. ضمناً این فرآیند پول‌ساز است و همه آن ۳۰ هزار میلیارد تومان را می‌تواند جبران کند. سوال من این است که چرا ما آن ۳۰ هزار میلیارد تومان را نداریم اما به مراتب رقم‌های بالاتری را برای جبران این خطر هزینه می‌کنیم. مثلاً می‌گویند الان در استان گیلان چون سفره‌های زیرزمینی آلوده شده است چاره‌ای نداریم جز اینکه سد بسازیم، جنگل‌های بسیاری را تخریب کنیم تا آب با کیفیت برای مردم در رشت، فومن و... فراهم کنیم. برای این طرح‌ها چیزی حدود هفت، هشت‌هزار میلیارد تومان هزینه می‌کنند، در صورتی که کل مشکل پسماند و زباله و شیرابه گیلان را با یک‌هشتم تأیک‌دهم این رقم می‌شود حل کرد. دیگر هم لازم نیست این همه جنگل نابود شود و مردم بیمار شوند و سرطان رشد کند، چون این شیرابه‌ها در حال ورود به رودخانه‌ها و تالاب‌هاست و ما باید این همه خسارت برای درمان بپردازیم. اما چه می‌توان گفت وقتی نان در مافیای سدسازی، در مافیای درمان است و به همین خاطر سازمان محیط‌زیست، واحد پسماند و... همیشه عقب‌ناشته می‌شوند.»

تولید پسماند تهران از استاندارد جهانی بالاتر است

از تهران تا شمال، از شمال به تهران و سایر استان‌ها و شهرها برای معضل پسماند فرقی نمی‌کند، همه مبتلا هستند و مردم هم ناراضی‌اند. زهرا صدراعظم‌نوری، رئیس کمیسیون سلامت و محیط‌زیست شورای شهر تهران هم در ارتباط با مساله انباشت زباله در برخی نقاط پایتخت و مشکلات فراوان ناشی از آن به «فرهیختگان» گفت: «در شهر تهران روزانه حدود ۵۶۰۰ تن پسماند تولیدی داریم و تقریباً هر شهروند ایرانی و تهرانی حدود ۹۰۰ گرم تولید پسماند دارد که نسبت به استاندارد جهانی زیاد است. این میزان جدا از پسماند تولیدشده در حوزه بهداشتی و بیمارستانی و پسماندهای ویژه ساختمانی مانند خاک و نخاله است که همین موضوع اهمیت بالایی مدیریت پسماند و خدمات شهری را نشان می‌دهد.»

تولید برق از زباله واقعی نبود

درویش در ارتباط با وجود یا عدم‌وجود نمونه درست و ایده‌آل از مدیریت پسماند در کشور و همچنین ادعاهایی در این حوزه مبنی بر بازیافت و تولید برق از زباله که در گذشته مطرح شده بود، گفت: «مسئولان باید به جای طرح‌های بی‌نتیجه و بیخودی طرحی برای تفکیک زباله از مبدا اعلام کنند. سطل بگذارند با رنگ‌های مختلف، برنامه‌های تلویزیونی بسازند و آموزش بدهند، هم هزینه کمتری صرف می‌شود و هم برای اقتصاد کشور مفیدتر است. مساله تولید برق از بازیافت زباله‌ها هم یک دروغ بزرگ بود. یک دستگاه ۲۰۰ تنی از چین گرفته بودند که هوا را آلوده می‌کرد و همان موقع سازمان حفاظت محیط‌زیست استانداردش را به رسمیت نشناخت. سواک این زباله‌سوزها به آب زیادی احتیاج دارند، اگر کشور ما آب داشت که این همه مشکل نشناختیم، چرا به جای سوزاندن به سراغ تفکیک نمی‌رویم؟ بهترین کاری که در ایران شده و نمونه موفق است، کاری است که هایده شیرزادی در کرمانشاه به همراه همسرش انجام می‌دهد، اما اگر حالا پای درددل او بنشینید، می‌گوید اگر می‌دانستم چنین بلایی سرمان می‌آوردن نمی‌آدم. به صورت کلی کار موفق خاصی انجام دادیم و در برخی روستاها کارهای خوب و محدودی شده است.»

۱۸ ماه دیگر مشخص می‌شود باید چه کار کنیم!

این عضو شورای شهر در تشریح اقدامات اجرایی توسط مدیریت شهری گفت: «طرح مدیریت جامع پسماند ازجمله مسائلی است که در شورای پنج‌به‌آن توجه شده و لازم بود به جای کار موردی، تجربی و سلیقه‌ای، با توجه به تجاربی که در دنیا به‌خصوص در شهرهای مشابه وجود دارد، کار علمی و همه‌جانبه صورت بگیرد. پیرو همین مساله در سال گذشته قرارداد این موضوع منعقد و مشاور این طرح انتخاب شد. کار در این زمینه شروع شده و بخشی از این طرح جلو رفته است، چون پروژه حدوداً ۱۸ ماهه است، نتیجه آن در آینده مشخص می‌شود تا متوجه شویم چه اقداماتی باید صورت گیرد. این کار اصلی و اساسی است که در تهران آغاز شده و امیدوارم پایان امسال و اوایل سال آینده قطعی شود.»

آزادکوه یازدهمین دلیل بوی بد آن منطقه از تهران است

نوری ادامه داد: «در موضوع آزادکوه هم باید گفت ابتدا درباره شیرابه آن اقداماتی به شیوه‌های مختلف در حال انجام است که این مانند گذشته نباشد و در عمق زمین فروبرود باعث آلودگی منابع خاکی شود. در بحث بویی که از این منطقه در نزدیکی فرودگاه حضرت امام خمینی (ره) متصاعد می‌شود، مطالعه‌ای صورت گرفته که در آن ۲۰ فاکتور را اعلام می‌کند و آزادکوه تنها یکی از فاکتورها بود که رتبه یازدهم و دوازدهم آن قرار می‌گرفت. وجود دامداری‌های متعدد فاضلاب‌هایی که ایجاد می‌شود در کنار کارخانه‌های لبنی و تولید فاضلاب‌های آنها ازجمله فاکتورهای مؤثر این موضوع هستند، بنابراین این گونه نیست که بگوییم تنها آزادکوه در این مساله تأثیرگذار است. ضمناً شرایط شهر تهران و زباله‌ای که در آن تولید می‌شود، به گونه‌ای نیست که ما یک دفعه تصمیم بگیریم که از این به بعد دیگر در آزادکوه زباله دفن نشود و فعل و انفعالات در این مکان صورت نگیرد.»

فقط ۳ تا ۴ درصد زباله‌ها تفکیک می‌شوند

حقانی در ادامه با انتقاد از آمارهایی که از سوی برخی مسئولان در ارتباط با میزان تفکیک زباله اعلام می‌شود، گفت: «آمار و ارقامی که مسئولان شهرداری اعلام می‌کنند، واقعا به دور از واقعیت است که ۱۴ یا ۱۵ درصد زباله‌ها تفکیک می‌شود. در دورانی که من در شورای شهر بودم، مدیریت شهری وقت اعلام می‌کرد این مساله تا ۱۹ درصد محقق شده است، درحالی که چنین چیزی نیست و بیش از سه تا چهار درصد زباله‌ها تفکیک نمی‌شوند. آنچه حضرات آمار می‌دهند معمولاً زباله‌هایی است که توسط کارگران ایرانی، کودکان و کارگران خارجی از مخازن زباله به‌طور بسیار خطرناک و غیربهداشتی تفکیک و جداسازی می‌شود. شما اکثراً دیده‌اید که بچه‌ها یا کارگران تا کمر در سطل‌های زباله خم می‌شوند، کیسه‌ها را پاره کرده و زباله‌ها را مانند مقوا، پلاستیک به‌عنوان پسماند خشک جدا می‌کنند که این با اصول و قانون پسماند همخوانی ندارد. اگر ما تفکیک از مبدا را اجرایی و آن را به بخش خصوصی واگذاری کنیم، مخازن زباله را جمع‌آوری و زباله‌ها را به صورت تفکیک‌شده از مردم دریافت کنیم و با گذاشتن مشوق‌ها همه آحاد مردم را در این کار سهیم کنیم و به آنان انگیزه بدهیم، می‌توانیم مشکلات را حل کنیم.» این عضو سابق شورای شهر با نقد سوزاندن و دفن کردن زباله‌ها گفت: «من مطلقاً با زباله‌سوزی موافق نیستم و مزارع ما نیاز به کود کمپوست سالم دارند و ما از بخش زباله‌های خیس با تر می‌توانیم این مساله را تولید کنیم. زمین‌های زراعی به لحاظ فیزیکی و شیمیایی نیاز به این مساله دارند که در این صورت می‌توانیم زباله‌ها را به چرخه تولید برگردانیم. زباله‌های خشک و تر در این مساله

می‌توانند مفید باشند، پس چرا ما باید این زباله‌ها را بسوزانیم؟ چه توجیه اقتصادی‌ای در کشورمان برای این مساله داشته‌ایم؟ اکثراً زمین‌های کشاورزی کشورهای خارجی نیازی به کود کمپوست ندارد اما کشور و خاک ما شرایط متفاوتی دارد که این مساله می‌تواند به آنان کمک کند. بنابراین ما باید با تفکیک زباله این مواد را به چرخه تولید برگردانیم. من با توجه به شرایط اقلیمی کشور با سوزاندن و دفن کردن موافق نیستم و کارشناسان هم بر این مساله صحه می‌گذارند.» این عضو سابق شورای شهر تهران در ادامه تأکید کرد: «تفاوتی که مدیریت پسماند تهران با شهرهای شمالی دارد در این است که به دلیل تفاوت موقعیت جغرافیایی شهرهای شمالی که با زلزله‌نگی زیاد و بالا بودن سفره‌های آب زیرزمینی برخوردار هستند، اگر زباله‌ای را که دارای شیرابه است، دفن کنند، این شیرابه وارد خاک و سفره‌های آب زیرزمینی می‌شود و آنان را تا شاع زیادی آلوده می‌کند. اتفاقاً که در جنوب تهران هم می‌افتد. این قضیه در شمال بسیار خطرناک است. اکنون که از مافیای زباله حرف می‌زنند، واقعا یک مافیا هم وجود دارد و آنان می‌توانند از این مساله درآمدهایی داشته باشند و پیش‌بینی من این است در تهران حداقل در سال یک‌هزار میلیارد تومان گردش مآلی در زباله وجود دارد. ما اکثراً به دنبال کارهای سخت‌افزاری هستیم و متاسفانه به کارهای نرم‌افزاری و آموزش در این حوزه توجهی نمی‌شود. در شمال به سادگی می‌توانند با خشک کردن زباله‌ها حتی توسط شهرداری‌ها شیرابه را از بین ببرند و معضل بزرگی را که سال‌هاست مردم این منطقه را دچار مشکل کرده است حل کنیم.»